

Lilac

3

Moeundal

เขียน

aftereve

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ความจริงเป็นสิ่งที่น่ากลัวเสมอ โดยเฉพาะความจริงเกี่ยวกับตัวเราเอง

ขอซึ่งวอนเริ่มค้นพบความทรงจำที่หายไป และความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่ของโลกใบนี้ที่เกี่ยวพันกับชีวิตจริงของตนมากกว่าที่คิด

แต่ยิ่งความจริงคลี่คลายมากเท่าไร ทุกอย่างกลับยิ่งพังทลายลงทีละน้อย เพราะความลับที่ถูกเปิดเผย คนที่ควรเชื่อใจ รวมถึงความรักที่คิดว่ามันคง ทั้งหมดนั้นล้วนถูกทดสอบ

เมื่อฟ้ากระฉ่าง ความจริงที่เมฆหมอกปกคลุมไว้ก็เผยออกมา...คุณพร้อมจะรับความจริงแล้วหรือยัง

ด้วยรัก

Lilac

Trigger warning

Abusive relationship

Alcoholism

Anesthetics

Anxiety

Aphrodisiacs

Attempted rape

Blood

Brainwashing

Coercion

Corpse

Depression

Domestic violence

Gaslighting
Isolation
Imprison
Kidnapping
Mental illness
Manipulation
Major character death
PTSD
Suicidal thought
Sexually explicit scenes
Stalking
Starvation

8.ภาพลวงตาที่มีดมน (4)

ผมผันถึงโรงเรียนประถมอีกแล้ว โรงเรียนประถมที่ซอชิงวอนเรียน ไม่สิ ที่เคยเรียนต่างหาก ทั้งที่เทซองเจกำลังขับรถอยู่ข้างๆ แท้ๆ แต่ผมดันเผลอหลับฝันแบบนี้เสียได้ แม้อยากจะรีบตื่น แต่เพราะคิดถึงเสียงกริ่งเข้าเรียนอันสดใสและห้องเรียนแสนอบอุ่น ทำให้ผมอยากจะอยู่ต่ออีกสักหน่อย

ทันทีที่ก้าวออกจากห้องเรียนมาสู่ทางเดิน ผมก็เห็นอียอนฮุกเดินมาทางนี้พอดี เขาคงจะกำลังเดินไปห้องเรียนของตัวเอง ผมเหม่อมองตาม ก่อนจะมองกำปั้นของตัวเอง สัมผัสได้ว่ามีเศษกระดาษอยู่ในฝ่ามือ จู่ๆ ก็มีความรู้สึกแรงกล้าว่าจะต้องให้สิ่งที่อยู่ในกำมือนี้นับอีกฝ่าย นี่คืออดีตของซอชิงวอน และ

ผมก็กำลังเดินตามอีฮยอนนอกในวัยเด็กไปโดยไม่คิดจะต่อต้านเลยสักนิด

“อะไรเนี่ย”

ผมยึดกระดาษโน้ตใส่อกอีฮยอนนอก ปกติคนตรงหน้ามักยื่นสังเกตผมอยู่ห่างๆ แต่เมื่อผมเป็นฝ่ายเข้าหา เขาก็ทำตัวลึกลึกลับจนทันที ผมไม่มีอะไรจะพูดเลยเดินผ่านไปทั้งอย่างนั้น แล้วออกมานั่งรออีฮยอนนอกที่มานั่งด้านนอก

“ขอชิงวอน!”

แม้ว่าผมจะเจอกับอีฮยอนนอกในความฝันมาหลายครั้งแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นท่าทางที่ไม่เรียบร้อยแบบนี้ อีกฝ่ายสาวเท้าเข้ามาใกล้พลางหอบหายใจถี่ๆ

“อืม”

“เฮ้อ แม่่ง ทำไมนายถึงดูนิ่งได้ขนาดนั้น”

หมอนั้นเดินเข้ามาใกล้ก่อนก้มตัวลงหอบหายใจ เสียงที่ออกมาจึงฟังดูเหนื่อยล้าปนโล่งใจ

“แต่ก็ดีแล้วละ นึกว่ามีแค่ฉันคนเดียวที่มาเกิดใหม่ซะอีก”

สิ่งที่เห็นอยู่นี้คืออะไร กวนประสาทกันอยู่หรือ ถ้าฝันแบบนี้ก่อนที่จะเจออีฮยอนนอก ไม่สิ ก่อนได้คุยโทรศัพท์กันก็คงดี ชีวิตนี้มัน...ไม่เคยมีอะไรถูกที่ถูกเวลาเลยสินะ จะว่าไปแล้ว

ผมยังไม่ได้ส่งข้อความไปขอโทษเขาเลยนี่นา...เอ๊ะ? เดี่ยวก่อนนะ
ผมรู้สึกได้ถึงความผิดปกติจึงหยุดคิดฟุ้งซ่าน ตอนนั้นเอง
อิชยอนอุกกี้ถามว่า

“รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อเดือนที่แล้วมั้ง”

“หา ล้อกันเล่นหรือเปล่า”

อิชยอนอุกกี้โพล่งออกมาเสียงดังไม่สมกับเป็นเขาเลย ผม
ตามบทสนทนาที่เราคุยกันอยู่ไม่ทันเลย แม้คำว่า ‘เดือนที่แล้ว’
จะออกมาจากปากผม แต่ผมไม่รู้เลยว่ากำลังพูดถึงอะไรอยู่
ในความฝันนี้ ผมคือซอชิงวอนวัยเด็ก แต่ก็ไม่ใช่เขาจริงๆ

เพราะแบบนี้จึงเป็นไปได้ที่จะรู้ความคิดในหัวของ
ซอชิงวอน และผมก็ไม่ได้ฝันเห็นอดีตของเขาทั้งหมด เลยมี
ความทรงจำที่ผมไม่รู้ด้วย เหมือนกับลืมนั่นไป ช่องว่าง
ที่มองไม่เห็นแบบนี้ ทำให้ผมต้องจินตนาการและแต่งเติม
เรื่องราวขึ้นมาเอง

“ไม่สิ คือว่าฉันก็ไม่แน่ใจ คิดว่ามันเป็นแค่ความฝันเฉยๆ
แต่ว่านายรู้ตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แล้วก็น่าจะบอกกันก่อนสิ จะเอา
แต่มองอย่างเดียวหรือไง”

“จะให้พูดเรื่องนั้นได้ยังไงเล่า”

“แล้วมันพูดไม่ได้หรือไง”

อิชัยอนอกทำหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจคำพูดของผม

“ถ้าไม่มีอะไรที่พูดไม่ได้ แล้วทำไมนายถึงสับสนกังวลอยู่
เป็นเดือนกว่าจะพูดเอาป่านนี้ล่ะ ที่นี้หรือที่นั่นก็ไม่ต่างกันเลย
สักนิด”

“แต่ฉันยังมีเรื่องที่สับสนอยู่นะ”

“อะไรเล่า”

“ซึ่งฉันเป็นน้องชายไม่ใช่ น้องสาวนี่นา”

อิชัยอนอกเบิกตากว้าง ดูท่าเหมือนจะเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้
เป็นครั้งแรกสินะ ผมเองก็ไม่ต่างกัน เมื่อพูดออกมา สมอง
ก็ว่างเปล่าไปทันที อะไรนะ น้องสาว? ไม่สิ ให้ตาย ผมพูดว่า
น้องสาวนั่นแหละ

“...โธ๊ะ แม่่ง อื้อ อื้อออ”

ผมส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดก่อนจะตื่นขึ้น
ตอนนี้อยู่บนเตียง ถึงจะจำไม่ได้ว่าย้ายจากในรถมาตั้งแต่
เมื่อไร แต่แทซองเจคงเป็นคนอุ้มผมมาสินะ ผมนี่เหมือนเป็น
นายเหนือหัวสุดๆ ไปเลย ผมลุกขึ้นเดินเหมือนซอมบี้ไปหยุดยืน

อยู่หน้ากระจก ผมเห็นตัวเอง แล้วก็นึกถึงซอชิงวอนจนสงสัยว่า
เจ้าตัวไปอยู่ที่ไหนตอนนี้

เวอร์เอีย

ผมครางพลางลูบหน้าตัวเองบ่อยๆ แล้วควานหา
โทรศัพท์มือถือเหมือนคนบ้า เครื่องดับไปแล้ว ทำไมแบตเตอรี่หมด
อีกแล้วละ ผมข่มความหงุดหงิดเอาไว้ก่อนจะเสียบสายชาร์จ
เข้าไป ผมกำมันแน่นจนแทบแตกคามือ ก่อนจะคลายมือออก

ผมอยากติดต่อซอชิงจุน แล้วจะพูดว่าอะไรดีละ

ถามว่า ‘นายรู้จักฉันเหรอ’ ‘รู้อะไรอยู่กันแน่’ หรือว่า
‘นายคือเด็กที่ฉันกำลังนึกถึงอยู่ใช่ไหม’ นั่นแหละ ทั้งที่เป็นน้อง
ที่พยายามตามหามาโดยตลอดแท้ๆ แต่กลับไม่รู้สึคดีใจอย่าง
ที่คิด ผมควรต้องมีความสุขไม่ใช่เหรอ ถึงจะไม่มีอาการงำ
ก็เถอะ แต่ผมไม่ตกใจไม่ดีใจ เป็นความรู้สึกแปลกๆ ที่ยิ่งทำให้
ลึบสนยิ่งกว่าเดิม

ผมยืนเหม่อลอยอยู่ท่ามกลางความมืดมิด ทว่ารู้สึกได้ถึง
การเคลื่อนไหวผ่านช่องว่างของประตูที่แง้มเอาไว้เล็กน้อย
เสียงมีดกระทบเขียง เสียงเครื่องปั่นกำลังทำงาน เสียงวางจาน
หรือไม้กั้วช้อน แล้วก็เสียง...แต่ๆๆๆ แต่ๆๆๆ เตี่ยวนะ เสียง
เหมือนเม็ดทรายร่วงมาจากที่ไหน...

“หมาน้อย”

เสียงของผมแหบแห้งไม่คุ้นหูเลย คอบวมเหวอ ผมคลำรอบๆ ลำคอก่อนจะสัมผัสโดนผ้าผันแปล แทะของเจทำให้เหวออา...อีกแล้ว ได้ยินเสียงเม็ดทรายตกกระทบพื้นอีกแล้ว เขาคงจะพาหามาด้วยสินะ เจ้าโกลเด้นรีทรีฟเวอร์แสนน่ารักตัวนั้นเล็บของมันกระทบพื้นเบาๆ อย่างร่าเริงจนได้ยินเสียงคล้ายเม็ดทรายที่ร่วงกระทบพื้น

ทันทีที่เปิดประตูออกไป ก็เห็นแผ่นหลังของคนรักกำลังเตรียมมือคำอยู่โดยมีเจ้าลูกหมาตัวน้อยกอดของเล่นอยู่ตรงปลายเท้า อาการปวดไมเกรนหายเป็นปลิดทิ้งทันที ความรู้สึกอึดอัดอบอุ่นร่างกาย มันสมบูรณ์แบบถึงขนาดนี้ได้อย่างไรกันนะ ความสุขอันสมบูรณ์แบบอยู่ตรงหน้าผมแล้ว

“เจ้าโม래¹”

ผมเรียกเสียงเบา ทว่าเป็นแหของเจที่หันมา

“เจ้าโม래?”

¹ แปลว่า ทราย

อีกฝ่ายถามกลับพลางมองขึ้นด้วยความสงสัย ผมก็กำ
ชายเสื้อเอาไว้แล้วแนบหน้าผากกับแผ่นหลังแกร่งดูหน้าไปมา
ก่อนกระซิบ

“ชื่อครับ ผมตั้งชื่อมันว่าโมแรนะครับ”

เจ้าหมาน้อย ไม่สิ เจ้าโมแรคาบของเล่นเอาไว้ในปาก
กัดเล่นอยู่อย่างนั้นก่อนจะทำหลุดกระเด็นออกไป มันจึงวิ่ง
ไล่ตามอย่างตื่นเต้น ดูท่าพลังงานคงเหลือล้น แตกต่างจาก
ครั้งแรกที่เจอกันลิบลับ แต่ท่าทางร่าเริงนั้นดูน่ามองกว่า
เป็นไหนๆ

ผมไถลตัวผ่านเอร์ ต้นขา และหัวเข้าของแทชองเจก่อนทิ้ง
ตัวลงนั่งราวกับสิ้นลม ผมทอดขาของอีกฝ่ายเอาไว้แล้วยื่นมือ
ออกมา ทันใดนั้นเจ้าโมแรที่เล่นสนุกอยู่ก็รีบวิ่งเข้ามาหาแล้ววาง
ของเล่นลงบนมือ ผมลูบคลำของเล่นในมือลึกๆ ก่อนจะลูบหัว
เจ้าโมแร มันฉลาดอย่างที่เขาว่าจริงๆ

“เก่งมาก เด็กดี”

จู่ก็ดำเปียกขึ้นนั้นก็น่าเอ็นดู ผมเลยจิ้มเบาๆ มันก็เลีย
นิ้วผมแผลลิบๆ ไม่ว่าเจ้าหมาน้อยจะทำอะไรก็น่ารักน่าเอ็นดู
ไปหมดเลย ผมยกมือขึ้นจับข้อมือของแทชองเจ คนตรงหน้า
ก็กุมรอบข้อมือของผม

“เขาบอกว่าต้องขมน้องบ่อยๆ จะได้สุขภาพจิตดีนะคะ”

ผมเงยหน้าขึ้นสบตากับอีกฝ่าย แทชองเจใช้มืออีกข้างลูบศีรษะของผมเบาๆ

“ได้ดี”

“ไม่ใช่ผมสิครับ หมายถึงน้องหมาต่างหาก”

แบบนี้คือตั้งใจแกล้งผมเล่นแน่ๆ ใบหน้าที่อยู่ในเงาจึงมีรอยยิ้มผุดขึ้นมา ก่อนที่ผมจะรู้สึกสบายใจขึ้นเมื่อเขาประทับริมฝีปากลงบนศีรษะของผมเบาๆ สายตาแปลกๆ ของเขาที่เห็นในช่วงเวลาสั้นๆ ตอนอยู่ในรถทำให้ผมตกใจบ้าง แต่ผมคงจะอาการหนักกว่าสินะ เพราะตอนนี้ผมกำลังใช้แขนขาโอบช่วงขาวยาวของอีกฝ่ายเหมือนโคอาลาเกาะต้นไม้ แล้วส่งเสียงร้องครางออกมาไม่หยุด

‘ผมเล่าเรื่องตลกมากๆ ให้ฟังเอาไหมครับ’ ถ้าบอกไปแบบนี้แล้วพูดทุกอย่างให้ฟังดีไหมนะ แม้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ผมเพิ่งจะบอกว่าตัวเองไม่ใช่ชอชิงวอน แต่ตอนนี้เหมือนจะใช้แล้ว และเด็กที่บอกว่าไม่ใช่ของผมนั้นก็เหมือนว่าจะเป็นน้องของผมจริงๆ

ผมเองก็รู้ว่าคำพูดนั้นฟังดูเหมือนคำพูดของคนที่ดีที่สุด
พันเพื่อนไปแล้วจริงๆ ความลับเริ่มเพิ่มขึ้นทีละนิด ทีละนิด

ทำให้สองขาของผมหนักอึ้งและวุ่นวายใจมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเจ้าโมแรววิ่งเข้ามา ผมจึงตะครุบหัวน้อยๆ ของมันมานวดขยำเหมือนเป็นแป้งต็อก

“พี่ครับ เขาบอกว่าผมป่วยเป็นอะไรเหรอครับ”

เจ้าหมาน้อยอ้าปากกว้าง มันอดอดอันอย่างขยันขันแข็งและเพลิตเพลินไปกับการนวดนั้น ผมหยิบของเล่นที่หล่นจากปากมันไปทางห้องนั่งเล่น ดวงตาของโมแรวเป็นประกายวาววับ ก่อนจะพุ่งตามของเล่นไปทันที ดูท่าแล้วมันคงจะชอบเล่นแบบนี้ วิ่งไปมันก็เซเล็กน้อย ฟันคงจะลื่นไปหน่อยสินะ คงต้องหาอะไรมาปูพื้นแล้วละมัง

“พวกคุณหมอเขาว่าไงบ้างเหรอครับ”

“ทุกคนพูดไม่เหมือนกันเลย”

“ตัวอย่างเช่น?”

“ตอนแรกบอกว่าเป็นโรคบุคลิกวิปลาส² แล้วต่อมาก็บอกว่าเป็นโรคจิตเภท³”

² Depersonalization เป็นอาการจิตเวชกลุ่มบุคลิกภาพแตกแยก เป็นภาวะที่ผู้ป่วยรู้สึกเหมือนไม่ใช่ตัวเอง เป็นเพียงผู้ชมและไม่สามารถบังคับร่างกายของตัวเองได้

³ Schizophrenia เป็นโรคที่มีความผิดปกติของบุคลิกภาพและการรับรู้ ทำให้ผู้ป่วยมีความคิดและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง

บ้างก็บอกว่ามีอาการทางจิตรุนแรงมาก บ้างก็บอกว่ามีอาการ PTSD⁴ บ้างก็บอกว่าเป็นโรคซึมเศร้า บ้างก็บอกว่าเป็นโรคไบโพลาร์ เทหของเจพุด ผมก็นับนิ้วไปด้วย ก่อนนี้ทั้งสิบจะพับเก็บลงไปอย่างรวดเร็ว

“พี่เองก็เก่งเหมือนกันนะครับ ถ้าผมเป็นพี่คงกลัวจนไม่กล้ามาเจอแล้ว”

ผมทอดสายตามองตามเจ้าขนปุยตัวน้อยก่อนจะลุกขึ้นยืน
“กินข้าวแล้วไปตรวจกันอีกสักรอบเถอะ”

อีก

“เมื่อวานก็ตรวจไปแล้วนี่ครับ”

“เพื่อไฉน ดูอาการนายอีกที แล้วพรุ่งนี้ไปโรงพยาบาลกันสักหน่อยเถอะ”

ผมเกือบจะถอนหายใจใส่หน้าอีกฝ่ายแล้ว สภาพร่างกายผมตอนนี้วิ่งไปกลับร้อยเมตรกับเจ้าโมแรยังไหวเลย คนตรงหน้าก็คงจะรู้เหมือนกัน ทว่านั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะดูยังไงก็ปฏิเสธไม่ได้อยู่ดี

“ดูเจ้านั่นสิ เล่นคนเดียวได้สบายเลย”

⁴ ย่อมาจาก Post-traumatic Stress Disorder เป็นอาการผิดปกติทางจิตใจของผู้ป่วยหลังประสบกับเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจรุนแรง

ไม่รู้ว่ากัดแรงขนาดไหน ยังไม่ทันข้ามวันเชือกของเล่นก็หลุดร่ยหมดแล้ว ดูท่าจะแรงดีมากจริงๆ ลินะ จู่ๆ เท้าของมันก็ติดอยู่ตรงปวงเชือก หมาน้อยคงจะตกใจที่เท้าหน้ากับเท้าหลังของมันขยับแยกกันไปคนละทาง มันคงคิดจะลองแก้ด้วยตัวเอง ถึงได้ใช้ปากคุนดันอย่างข้้นแข็ง จนผมเผลอมองตามโดยไม่รู้ตัว

ผมผลักแทะของเจให้ก้าวถอยหลัง ก่อนจะกดให้อีกฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้ ยื่นแทรกเข้าข้างหนึ่งไว้ตรงหว่างขา แล้วแนบหน้าผากลงไปชิด ทั้งผมและแทะของเจต่างคุ้้นชินกับการทำตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนแค่ใช้ชีวิตธรรมดาเท่านั้น เพราะแบบนั้นผมจึงสงสัยว่าคำพูดของคนตรงหน้าที่บอกว่าจะให้ความร่วมมือกับแผนการของผมนั้นเป็นเรื่องที่ผมจินตนาการขึ้นมาเองหรือเปล่า ผมอยากรู้ให้ชัดเจน

“ผมขอถามได้ไหมครับ ว่าจะช่วยเหลือรุ่นพี่จีมินยังงั้”

มือของอีกฝ่ายที่ยื่นมาหมายจะรวบตัวผมเข้าไปหาพลันชะงักค้าง

“ที่ลองคิดเอาไว้มันก็มีอยู่ไม่กี่วิธีหรอก”

มีวิธีแล้วหรอ มีแล้วแน่นะ? ผมวางศอกลงบนบ่าของเขา ก่อนจะเท้าคางแล้วจ้องตาของแทะของเจอย่างตั้งใจ ถึงจะเป็น

วิธีการที่คิดได้ภายในวันเดียว แต่ผมก็ยังคาดหวังมาก ทว่า
อีกฝ่ายกลับหลบสายตา

“แต่วิธีที่น่าจะถูกใจนายมันมีแค่วิธีเดียวนะสิ”

“อะไรเหรอครับ มันทำไมเหรอ”

ผมเอียงคอมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น คนตรงหน้า
ก็หยุดกายลุกพรวด หอมแก้มผมทีหนึ่งแล้วเบี่ยงตัวออกไป

“ถ้าพรุ่งนี้ไปโรงพยาบาลฉันจะบอกให้รู้ กินข้าวกันก่อนเถอะ
...บอกว่าให้กินข้าวไง จะไปไหน”

เขาเลี้ยงได้ ผมเองก็เลี้ยงหนี้ได้เหมือนกัน ไม่ได้จะแสดงความ
ไม่พอใจหรอก ผมแค่นึกขึ้นได้ว่าแบตเตอรี่โทรศัพท์ของผมคง
จะชาร์จเต็มแล้วต่างหาก

“เดี๋ยวก่อนครับ ขอผมไปส่งข้อความแป๊บหนึ่งนะครับ”

พอได้ยินเสียงฝีเท้าดังตึกๆ ไล่ตามมาข้างหลัง ทันทิที่คิดว่า
โทรศัพท์ที่ได้ผมก็แน่นตัวลง ผมกดเปิดเครื่อง ฝากรอให้โทรศัพท์
พร้อมใช้งานจู่ๆ ก็สะดุดใจว่าทำไมเตียงนอนถึงดูเล็กเมื่อเทียบกับ
ขนาดห้อง หากเทียบกับเตียงเดิมที่หอพักเตียงนี้ก็ใหญ่กว่า
อย่างเห็นได้ชัด แต่ถึงยังไงก็เป็นแค่เตียงควีนไซส์ เหมือนว่าจะ
เปลี่ยนเตียงเป็นแบบที่ยาวขึ้นเล็กน้อย ทว่าจริงๆ ก็มีเตียง

ที่ใหญ่กว่านี้และไม่ใช่ว่าไม่มีเงินซื้อสักหน่อย ทำไม่ถึงเลือกเตียงขนาดแค่นี้มานะ

“ซอชิงวอน”

“ไปแล้วครับ!”

ผมเก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ ก่อนจะส่งข้อความหาซอชิงจุน

[1: 19.23 น., สุดสัปดาห์นี้จะกลับไปบ้านอีกรอบนะ ฉันมีเรื่องจะพูดกับนาย]

[1: 19.23 น., ผากบอกพ่อกับแม่ด้วย]

เมื่อลืมตาตื่นขึ้นในตอนเช้าก็ต้องไปโรงพยาบาล ตลอดปีที่แล้วก็ทำแบบนี้ซ้ำๆ จนเบื่อ ไม่คิดเลยว่าวันนี้จะต้องมาอีก

“เจ้าโมแรออยู่ตัวเดียวคงเหงาแย่เลย”

ผมบ่นพึมพำขณะมองเพดานสีขาวของโรงพยาบาล
แทชองเจจึงหลุดหัวเราะออกมา

“ตื่นมาก็ทำระเถางตันไม่ล้มเลย ปานนี้คงเล่นสนุกอยู่ตัวเดียวแล้ว”

“โชคดีที่ไม่บาดเจ็บนะครับ แล้วทำไมมันถึงล้มได้ล่ะ
เล่นชนเทร่อ เพราะยังเป็นหมาเด็กอยู่สินะครับ”

“เด็กอะไร ดูโตแล้วนะ”

“ตัวแค่นั้นเอง โตที่ไหนกันละครับ”

คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีวันที่ผมกับแพซของเจมานั่งเคียงกันแบบนี้อยู่ในห้องรับรองของโรงพยาบาล จึงไม่รู้สีกว่ารอนานเท่าไรนัก คำพูดที่อีกฝ่ายบอกว่าจะช่วยผมยังคงติดอยู่ในหัวเมื่อสอบปลายภาคเสร็จแล้วก็ปิดเทอมฤดูหนาว และช่วงเวลาการรับสมัครเด็กฝึกงานของบริษัทฮยอนซองกรุ๊ปก็ใกล้เข้ามาเต็มที นิยายเล่มสองที่เคยสงสัยอยู่ตลอดว่าจะมาถึงเมื่อไร รู้ตัวอีกทีก็กลับมาจ่ออยู่ที่ปลายจมูกแล้ว

ผมมองพยาบาลที่คอยขานชื่อกับผู้คนที่เดินผ่านไปมาช้าๆ ก่อนเอนศีรษะพิงกับหัวไหล่ของแพซของเจ

“ผมรู้สึกแปลกๆ ครับ”

“รู้สึกไม่ดีอีกแล้วเหรอ อยากจะอ้วกไหม”

“เปล่าครับ ผมแค่ แค่...”

เราอยู่โรงพยาบาลกันสองชั่วโมง แต่สุดท้ายก็ไร้ประโยชน์และเสียเวลาเปล่า ต่อให้ได้เจอซอชิงจุนแล้วรับฟังเรื่องราวๆ ก็คงไม่ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นหรอก เพราะต่อให้ได้รู้ความจริงที่ไม่เคยรู้มาก่อน ความเจ็บปวดก็ไม่จางหายไปไหน ทั้งยังต้องใช้ชีวิตแบบนี้ซ้ำๆ ต่อไป

ทำไมถึงมีแค่ผมคนเดียวที่ต้องเจ็บปวดนะ เมื่อผมบอกเธอของเจว่าวันนี้จะไปมหาวิทยาลัยทั้งที่อาการยังไม่ดีขึ้น เขาเลยถามอย่างไม่สบายใจว่าวันนี้หยุดพักสักหน่อยดีไหม แต่ผมเลือกที่จะปฏิเสธไป เพราะถึงหยุดพักก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปอยู่ดี ผมแค่อยากใช้ชีวิตตามปกติเท่านั้นเอง

“มานี่สิ”

ตอนที่ผมปลดเข็มขัดเพื่อลงจากรถ เธอของเจกลับยื่นมือมากุมแก้มของผมเอาไว้แล้วดึงเข้าไปสบตากันเงิบๆ ก่อนจะประกบริมฝีปากลงมาแนบชิดอย่างอ่อนโยน จูบลาแบบนี้ของเรามักชวนให้ใจหวนไหวทุกครั้ง ไม่ได้ไม่ชอบ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเมื่อไรผมจะเริ่มชินกับเสียงหัวใจที่เต้นโครมครามแบบนี้ และเลิกเขินอายเสียที

ผมบอกลาอีกฝ่าย ก่อนเดินเล่นกินลมชมวิรรอบมหาวิทยาลัย เห็นคนที่คุ้นหน้าคุ้นตาอยู่บ้าง แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นเพื่อนร่วมคณะหรือเปล่า ทั้งที่คนเยอะขนาดนี้ แต่ไม่มีใครที่จะเอ่ยทักทายกันได้ ผมเลยเดินผ่านไปเฉยๆ มันก็ไม่ได้แยอะไร ถือว่าเป็นเรื่องดีเสียอีกที่ได้เดินไปเรื่อยๆ โดยไม่มีใครมารบกวน

เมื่อหมดคาบเรียน ผมก็ตรงดิ่งไปที่ร้านสะดวกซื้อทันที ซื้อขนมให้พวกแมวแล้วเดินไปที่หอสมุด ทว่ากลับมีใครบางคน มาถึงก่อนแล้ว เพราะยังติดค้างกันเรื่องคังมูฮยอนอยู่ก็เลย อยากจะหลบหน้า แต่อีกใจก็ไม่อยากอยู่ห่างจากเขาเลย

“รุ่นพี่” ผมเอ่ยเรียกเบาๆ อุจิมินที่นั่งยองอยู่บนพื้นหันมามองแล้วเผยรอยยิ้มยินดีออกมาทันที ก่อนที่สายตาของอีกฝ่ายจะเบนไปที่หัวเข่าผมแทน

“โอ๊ะ นี่ ขานายดีขึ้นแล้วเหรออ”

“น่าจะนะครับ”

“น่าจะอะไรล่ะ” อุจิมินยิ้มเจื่อน ก่อนลุกขึ้นมาตบปุๆ ที่ไหล่ของผม “ไม่ได้เป็นอะไรมากใช่ไหม”

“ครับ”

“ดีแล้วล่ะ”

สีหน้าของคนตรงหน้าสดใสขึ้นทันที รอยยิ้มนั้นทำให้ใบหน้าของอุจิมินดูเด็กลงไปมาก

“รุ่นพี่เหมือนเด็กม.ปลายเลยครับ”

“นี่ ฉันอายุตั้งเท่าไรแล้ว เด็กม.ปลายอะไรกันล่ะ” อุจิมินขำก่อนเปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจัง “...เป็นเพราะทรงผมหรือเปล่า ฉันดูเหมือนเด็กเหรออ ไม่ได้การแล้ว”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็ฉันต้องถ่ายรูปติดบัตรใหม่ล่ะสิ จะแนบไปกับจดหมาย
แนะนำตัว”

“...”

“จำได้ว่ามีร้านตัดผมอยู่ข้างๆ ร้านถ่ายรูป ฉันไปตัดผม
สักหน่อยแล้วค่อยไปถ่ายรูปดีไหม ถ้านายไม่มีธุระอะไร สนใจ
ไปด้วยกันไหม ผมนายก็ยาวแล้วเหมือนกัน ไปตัดสักหน่อยเถอะ”

ผมมองแผ่นหลังของอุจิมินที่เดินสบายๆ นำทางไป
ก่อนจะขมวดคิ้วย่น เพื่ออนาคตแล้ว หากผมลดมาตรฐานของ
เขาลงหน่อย เสนอให้ทำงานในบริษัทขนาดเล็กซึ่งไม่ค่อยมีคน
สนใจ หรือบริษัทอื่นๆ ที่เป็นคู่แข่งกับฮยอนซองกรุ๊ป คงจะดู
ก้าวถอยถอยถอยไปสินะ

“รุ่นพี่จะยื่นเรซูเม่ไปที่ไหนเหรอครับ”

“นั่นสินะ ทุกที่ที่รับเด็กฝึกงานล่ะมั้ง”

“...ไม่ได้เล็งฮยอนซองกรุ๊ปไว้ทีเดียวหรอกเหรอครับ”

“หา? นี่ ถึงฉันจะไม่ได้ด้อยความสามารถแต่การเล็งแค่
บริษัทใหญ่ที่เดียวมันก็ไม่ได้ใช่ไหมล่ะ แล้วฉันก็ไม่เคยไปเรียน
ต่างประเทศหรือมีเส้นสายด้วย”

ผมนึกว่าอีกฝ่ายสมัครไปแค่ที่ฮยอนซองกรุ๊ปที่เดียวและผ่านเข้าไปแน่ๆ ทว่าคงไม่ใช่แบบนั้นสินะ ผมคงดูเบาเรื่องการทำงานมากไปหน่อย

“แต่ยังไงฉันก็ไม่อยากยอมแพ้ เลยจะลองสมัครที่นั่นด้วย”

“...”

ถ้าบอกไปตรงๆ ว่าฮยอนซองกรุ๊ปเป็นบริษัทของครอบครัวคังมูฮยอน อุจิมินจะแสดงท่าทางแบบไหนออกมาจะรู้สึกต่ำต้อย หรือพูดแค่ ‘แล้วไงล่ะ’ ผมเดาไม่ถูกเลย

“ยินดีต้อนรับค่า!”

คงเพราะไม่ใช่ช่วงพักกลางวัน ร้านตัดผมแถวมหาวิทยาลัยเลยไม่ค่อยมีลูกค้า ถึงอุจิมินจะทำตัวเฉยชากับเจ้าของร้านที่ยิ้มละไม แต่ก็บอกความต้องการออกมาอย่างชัดเจนจนออกมาเป็นทรงผมที่ดูดีจริงๆ แม้รูปลักษณ์จะดูเหมือนดาราคन्दังมากกว่าพนักงานออฟฟิศ แต่ก็คงจะได้รูปถ่ายที่ดูเรียบร้อยและสะอาดสะอ้าน

“แล้วท่านนี้อยากทำผมทรงไหนดีคะ ลูกค้าเองก็หล่อ~หล่อจะทำทรงไหนก็คงออกมาดูดีแน่ๆ เลยค่ะ”

ผมแค่ตามรุ่นพี่มาเฉยๆ ไม่คิดจะเสริมหล่ออะไรเป็นพิเศษ อยู่แล้ว ขณะกำลังจะปฏิเสธก็เหลือบเห็นเงาสะท้อนของผมในกระจกที่ดูเด็กกว่าปกติ

“ผมอยากดูมีอายุมากขึ้นสักห้าหกปีนะครับ พอจะทำได้ไหม”

“...หือ? อืม”

“หา?”

เจ้าของร้านถึงกับยัมค้าง ส่วนอูจิมินที่มองมาจากกระจกด้านข้างก็ดูสับสนไม่ต่างกัน

“ถ้าฉันเสริมผมหน้าม้าสักหน่อยดีไหมคะ ไหนดูซิ...ตัดออกประมาณไหนดีคะ”

“ตัดฉับไปเลยได้ไหมครับ”

“ตัดฉับ? เอาจริงดิ? ตัดสั้นแบบนั้นน่าเสียดายผมออกนะ”

อูจิมินเดินมายืนข้างๆ เจ้าของร้านก็ส่ายหน้าไปมา

“ตัดผมหน้าม้าออกแค่ครึ่งเดียวแล้วกันครับ แค่ครึ่งเดียว ส่วนความยาวก็เอาแค่ตรงที่ยุงๆ ข้างหลังออกก็พอ”

“ตัดข้างๆ ด้วยใช่ไหมคะ เเท่านี้?”

...แล้วความเห็นของผมล่ะ

เจ้าของร้านนะผมไม่รู้หรอก แต่อูจิมินดูสนุกสนานแปลกๆ ในเมื่ออีกฝ่ายมีความสุข ผมเลยยอมหนึ่งนี่ๆ ไม่ว่าอะไร ก่อนจะเริ่มตัดอย่างจริงจัง ผมก็หยิบโทรศัพท์ออกมาส่งข้อความหาแทซองเจ

[1: 16.09 น., พีครับ ผมมาตัดผมนะครับ]

ระหว่างที่เลื่อนดูข้อความก็เห็นช่องแชตของซอชิงจุนกับอีฮยอนนอกแวบๆ นอกจากอูจิมินกับแทซองเจแล้ว ผมก็ไม่ได้เปิดแจ้งเตือนใครไว้ เลยไม่รู้่ว่าพวกเขาส่งข้อความมาหา มีเรื่องโน้นเรื่องนี้เกิดขึ้นมากมายจนลืมไปเลยว่าควรตอบกลับเสียหน่อย ระหว่างที่กำลังไล่ดูข้อความ ผัวคลุ่มก็เข้ามาบังสายตาเอาไว้ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นอูจิมินโบกไม้โบกมือให้ผมอยู่

“ไต่ยืนใหม่”

“ครับ? อ้อ ไต่ยืนครับ”

เสียงกรรไกรดังขึ้นแถวๆ ใบหูชวนให้จิกจี้ เสียงเส้นผมร่วงลงพื้น แล้วก็เสียงรายการทีวีที่เปิดไว้เบาๆ ประกอบกันจนทำให้ผมง่วงสุดๆ รายการทีวีคงเป็นรายการอะไรดีถึงไต่ยืนเสียงคนหัวเราะ อากาศภายในร้านก็อบอุ่นต่างจากอากาศหนาวเย็นภายนอกจึงทำให้เปลือกตาของผมหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ

“ง่วงเธอ”

นี่ผมเพลอหลับหเรอ พอรีบลืมตาก็เห็นอุจิมินที่สวมชุดสูท สะท้อนอยู่ในกระจก ทรงผมที่จัดแต่งอย่างดีต่างจากปกติ ดูเรียบร้อย และคงเป็นเพราะเสื้อผ้าที่ใส่ เลยทำให้ดูแตกต่างไปเป็นคนละคน ผมมองอีกฝ่ายผ่านกระจกโดยไม่ได้พูดอะไร เจ้าตัวจึงเอาแต่ขยับเนกไทด้วยความเขิน

“เยี่ยมมานะ พอถ่ายรูปเสร็จก็จะถอดคืน”

“อ้อ...เสียดายจัง”

ผมเพลอสำรวจอุจิมินตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าโดยไม่รู้ตัว รุ่นพี่เข้ากับชุดสูทหังเลยแฮะ ส่วนผมแค่จินตนาการเอาที่อึดอัดแล้ว ทว่าอุจิมินดูดีมากจริงๆ เพราะเขามักจะแต่งตัวสบายๆ ไปไหนมาไหนอยู่ตลอด แค่นั้นก็ดูดีแล้วเสียด้วยซ้ำ ยิ่งตั้งใจแต่งตัวแบบนี้ก็เลยออกมาดูดีมากทีเดียว ถ้าหากใส่ชุดทางการจะออกมาดูดีขนาดไหนนะ

“รุ่นพี่ครับ”

“หืม?” อุจิมินที่แก้มแดงเล็กน้อยตอบตะกุกตะกักด้วยความเขิน

“ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร รุ่นพี่จะต้องผ่านมันไปได้ด้วยดีแน่นอนครับ”

“...ขอบใจนะ

ใจผมอยากส่งข้อความหาแทซองเจจนแทบทนไม่ไหว
อยากถามว่ามีบริษัทดีๆ แนะนำบ้างไหม เพราะในหนึ่งพวก
ตัวละครมาเฟียมักตั้งบริษัทลักแห่งเอาไว้เสมอ แถมยังรับ
คนทั่วไปเข้าทำงานเหมือนบริษัทจริงๆ อีกต่างหาก ถ้าผมลอง
ถามไปแบบนี้ละก็ แทซองเจคงจะดูว่า ‘จะไปมีเรื่องแบบนั้นได้
ยังไง เลิกดูหนังลัทธิ’ ใช่มั้ยไหมนะ

ตอนนั้นเองเจ้าของร้านก็ใช้ฟองน้ำปิดเศษผมที่ต้นคอให้
ผมและเอ่ยว่า

“ตัดเสร็จแล้วค่ะ ภูมิใจไหมคะ”

อืม...แปลกๆ แฮะ ผมยี่เส้นผมที่ตัดสั้นจนยุ่งอย่างไม่มี
เหตุผลก่อนจะลุกจากเก้าอี้

“ครับ เหนื่อยหย่อนนะคะครับ ขอขอบคุณมากเลยครับ”

ผมเอาแต่จับผมอยู่ตลอด ทั้งตอนคิดเงินและตอนเดินไป
ร้านถ่ายรูป จนอุจิมินบ่นว่าจะจับผมที่เพิ่งจัดทรงมาเรียบร้อย
ทำไม ถึงอีกฝ่ายจะจัดให้ใหม่แต่เมื่อผมก็เอาแต่จะยกขึ้นไปจับ
ศีรษะอยู่ดี

“ไม่ชอบเหรอ”

“เปล่าครับ แค่ไม่ชินนะ”

ผมน่าจะเอารูปของแทชองเจ้ให้ดูแล้วบอกให้ตัดทรงคล้ายๆ แบบนั้นไปเลยจะดีกว่า ผมยังคงขยับมือแก้กั๊ก ทำอะไรไม่ถูกจนอุจึมินต้องตบท้ายปลางจุปาก บอกว่ามันโอเคดี หยุดจับผมได้แล้ว ระหว่างนั้นเองก็เป็นจังหวะที่พวกเราเดินเลี้ยวตรงหัวมุมพอดี

“โอ้ย!”

คู่กรณีเองก็คงไม่คิดว่าจะมีคนเดินออกมาเลยตกใจสุดขีด พวกเราเองก็ตกใจเหมือนกัน โชคดีที่ก่อนจะชนกันผมดึงอุจึมินไว้ได้ก่อน พวกเขาสองคนที่เดินมาจากอีกทาง มีหนึ่งคนที่ผมคุ้นหน้าเป็นอย่างดี เขาคือหัวหน้าเอก ไม่รู้ทำไมเมื่อสบตากันแล้วกลับรู้สึกอึดอัดจนตัวแข็งทื่อไปทั้งสองฝ่าย ระหว่างนั้นชายอีกคนที่ไม่คุ้นหน้าก็รีบขอโทษขอโพยอุจึมินที่หลบตากันจนค้างคาชิดอกอยู่

“เฮ้อก ขอโทษครับ เจ็บตรงไหนไหมครับ”

“...เดินไม่ดูทางเลยหรือไง”

อุจึมินตาวาวปลางผลักรอกชายคนนั้นอย่างแรง เป็นปฏิกิริยาที่รุนแรงเกินคาดจนทั้งผม หัวหน้าเอก และชายคู่กรณีต่างตกใจปนงงวยจนพูดไม่ออก เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของใครเลย พวกเขา

สองคนแค่เดินมาเร็ว ส่วนผมกับอูจิมินก็เลี้ยวมาจากมุมตึกโดยไม่มองทางข้างหน้าเหมือนกัน

แล้วอูจิมินก็ดึงตัวผมไปโดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว สถานการณ์แบบนี้หากทางนั้นไล่ตามมาเอาเรื่องก็คงไม่แปลก โชคดีที่ไม่เกิดเรื่องอะไรแบบนี้ขึ้น

ร้านถ่ายรูปมีลูกค้าค่อนข้างเยอะเลยต้องรอกันสักพัก เราสองคนพากันไปนั่งรอคิวทางออกมาจากคนอื่นๆ เล็กน้อยระหว่างนั้นอูจิมินก็หน้าตึง แม้มปากแน่น ไม่พูดอะไรออกมาเลย แถมยังแผ่บรรยากาศอึมครึมและกดดันออกมาไม่หยุด อีกฝ่ายดูอ่อนไหวราวกับว่าหากปล่อยไปสะกิดอารมณ์เข้าเขาอาจจะระเบิดออกมาเลยก็ได้ เหมือนอูจิมินเมื่อก่อนไม่มีผิด

ลองถามดีไหมนะว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ แต่สุดท้ายผมก็เลือกที่จะปิดปากเงียบเพราะไม่ยากจนให้อารมณ์เสีย ไม่คิดเลยว่าจะบังเอิญเจอกับหัวหน้าเอก แม้จะยังติดขัดกับเรื่องก่อนหน้า แต่ผมก็ควรทักทายเขาสักหน่อย ไม่สิ นั่นไม่ใช่สถานการณ์ที่จะเอ่ยทักทายกันได้อยู่แล้ว

“เพราะไฉนเวลานั้นแหละ ฉันถึงไม่ได้ใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่ แค่แต่งตัวดีขึ้นหน่อย ไฉ่เฮงซวยก็จำกันไม่ได้แล้ว

ทั้งที่ตอนนั้นยังพูดอยู่เลยว่าไอ้เด็กขอทานนี่ต่อให้ใส่ของ
แบรนต์เนมก็ยังเป็นขอทานอยู่วันยังค่ำ”

“...”

“เวรเอ๊ย สกปรกจริงๆ รีบเรียนให้จบไปจากที่นี่ไวๆ ชะได้
คงดี”

คำพูดประชดประชันอย่างรุนแรงนั้น รูนฟีไม่ได้พูดให้ผม
ฟัง แต่เหมือนกำลังพูดกับตัวเองในตอนที่เคยเผชิญกับการดูถูก
เหยียดหยามต่างหาก

อูจิมินจ้องมองพื้นเงิบๆ พลังจมอยู่ในโลกส่วนตัว
ไม่สนใจอะไรจนผมสงสัยว่าถ้าผมพูดอะไรไป เขาจะได้ยินไหมนะ
โชคดีที่ได้ยินพนักงานขายชื่อ อูจิมินก็ลุกยืนทันที แสงแฟลช
สว่างวาบพร้อมกับเสียงของช่างภาพที่บอกให้ยืมห่อ่ย ดูท่า
เขาคงจะยืมไม่ออกเลยแม้แต่นิดเดียว เสียงของช่างภาพจึงดัง
ขึ้นอีก

แล้วผมก็รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาอีกครั้ง คลื่นไส้จนต้อง
หลับตาพิงศีรษะกับผนัง ทั้งที่อูจิมินเป็นคนที่มีมองไปข้างหน้า
เสมอ แต่ดูเหมือนอดีตจะไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ ว่ากันว่า
บาดแผลที่ได้รับจากผู้คน เมื่อเวลาผ่านไปก็จะเหลือเพียง
ถ้ำถ่านไม่ใช่เธอ แต่ทำไม่ใจของรูนฟีถึงยังมีเปลวเพลิงลุกโชน

อยู่อีกล่ะ อุจิมินยังคงมอดไหม้เพราะคนพวกนั้นอยู่เสมอ
แม้ในช่วงเวลานี้ที่หลุดพ้นและไม่ต้องการพบเจออีกก็ตาม

“รุ่นพี่”

“...”

“รุ่นพี่จิมิน”

“...”

หลังจากถ่ายรูปเสร็จแล้ว อุจิมินที่กลับมาหนึ่งที่เดิมก็ดู
ใจลอยอยู่ตลอดเวลา เพราะต้องนั่งรอรูปอีกยี่สิบนาที ผมเลย
ปล่อยเขาไว้แบบนั้น ขณะที่ผมกำลังส่งข้อความพูดคุยกับ
แทชองเจ รูปถ่ายก็เสร็จเรียบร้อย ผ่านไปยี่สิบนาทีแล้วแต่อุจิมิน
ยังคงเหม่อลอยอยู่เหมือนเดิม

“รุ่นพี่ครับ พี่ พี่จิมิน”

“...!”

ผมจับไหล่ของอีกฝ่ายแน่นแล้วเขย่าเบาๆ คนที่ถูกเรียกสติ
ก็หันกลับมาทันที ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจที่ถูกจับตัว
กะทันหัน สีหน้านั้นของรุ่นพี่ควรจะดูตลกแต่กลับยังจริงจังอยู่
เหมือนเดิม ผมบีบไหล่ของเขาแน่นราวกับจะหวดแล้วส่งซอง
รูปถ่ายให้

“รูปได้แล้วครับ”

“อ่า เอ่อ ได้แล้วหรอ...เอ๊ะ อะไรเนี่ย ตอนนี่ก็โหมงแล้ว”

คงเริ่มตั้งสติได้แล้ว อุจิมินจึงรีบดูเวลาอย่างลนลาน ทำอะไรไม่ถูก

“นายกกลับไปเลยก็ได้นี่ ต้องนั่งรอต่อเพราะฉันหรอ เชื้อขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงผมก็ไม่มีธุระอะไรอยู่แล้ว”

“ฉันลากนายมาถึงนี้ได้ยังไงเนี่ย ขอโทษจริงๆ เดี่ยวฉันเลี้ยงข้าวเย็นเอง อยากกินไรละ กินของแพงๆ ก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมน่าจะต้องไปแล้ว”

“อ่า...กับแฟนหรอ”

อุจิมินที่น่าจะตกใจมากค่อยๆ คลายไหล่จนลู่ลงพลงพุดอย่างไรรีเร็วแรง ผมเห็นที่อุจิมินจับจ้องผมนิ่งๆ เลยเสยผมอย่างแก้้งและตอบด้วยความประหม่า

“ครับ”

“...บอกแล้วไงว่าอย่าจับผม”

เพราะอีกฝ่ายยื่นมือมา ผมเลยโน้มตัวให้อุจิมินจัดทรงผมที่ยุ่งเหยิงให้อีกครั้ง ปลายนิ้วของเขานุ่มนวลอ่อนโยนชวนให้รู้สึกดี อย่างแท้จริงจนนะ ต่อให้พ่อแรงขนาดไหน ก็ไม่สามารถ

ลัมพล์ได้แผ่วเบาจนจึกจืออย่างนี้ได้เลย เป็นอะไรที่แปลกใหม่
สำหรับผมมาก

เมื่อออกมาจากร้าน ผู้คนก็พลุกพล่านกว่าก่อนหน้านี้มาก
ดวงอาทิตย์กำลังลับ ฟ้ามืดทึบจนยากจะมองเห็นสีแดงอ่อน
ดั่งดุดสายตา ผมยืนขึ้นชมอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะได้ยินเสียง
ดีดกีตาร์ ใกล้จะสอปลายภาคแล้วแต่บรรยากาศภายใน
มหาวิทยาลัยยังเต็มไปด้วยความครึกครื้น มีชีวิตชีวา

“รุ่นพี่ครับ เดี่ยวผมไปก่อนนะครับ”

“เรียกแค่พี่เฉยๆ ก็พอ”

ผมก้มหน้าลงให้กับน้ำเสียงที่บอกอย่างไม่ใส่ใจนั้น ก่อนที่
อุจิมินจะยกไหล่แล้วพูดต่อ

“ตอนที่นายกินเหล้ากับฉันครั้งแรก ตอนนั้นนายเอาแต่
เรียกฉันว่า พี่อย่างนั้น พี่อย่างนี้”

ใช่เหอ...มันเป็นอย่างนั้นเหอ ผมนี่ก็ช่างพยายามตีสนิท
เหลือเกินนะ...ผมพยักหน้าตอบรับอย่างเคร่งเครียด

“เข้าใจแล้วครับ งั้นไว้อีกกันคราวหน้านะครับพี่”

“อืม ไปเถอะ”

คงจะรู้สึกดีขึ้นแล้ว ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของอุจิมินถึงได้
ฟังดูสบายใจขึ้น ผมหันหลังเดินไปทางลานจอดรถ ก่อนหยุด

ผีเท้าและหันไปชวนรุ่นพี่ให้มาอ่านหนังสือสอบด้วยกัน ก็เห็นอีกฝ่ายที่ยังยืนอยู่ที่เดิม มองมาทางผมนิ่งๆ คิดว่าไปแล้วเสียอีก โชคดีจริงๆ ที่ยังอยู่

“พี่ครับ เรามาอ่านหนังสือสอบปลายภาคด้วยกันไหมครับ”

ห้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดงสีแดงฉานสดแสงลงแต่เต็มใบหน้าเรียบเฉยของอุจิมินให้กลายเป็นสีส้ม ทรงผมที่เซตเสยเปิดหน้าผากอย่างเรียบร้อยและชุดสูทสุภาพก็ยังถูกย้อมให้กลายเป็นสีแดงไปด้วย

“ไม่ล่ะ”

ขณะที่ผมคิดว่าภาพนี้ของคนตรงหน้าดูดีมากจริงๆ อุจิมินก็ตอบว่า

“แยกกันอ่านเถอะ”

“ก็ได้ครับ ถ้างั้นผมไปจริงๆ แล้วนะครับ”

ผมเข้าใจ ไม่รู้สึกเสียหน้าหรอก เพราะไม่จำเป็นต้องรวบรวมตัวกันอ่านหนังสือสอบก็ได้ เราจึงแยกย้ายกันไปทั้งอย่างนั้น เมื่อกลับถึงบ้าน สายตาก็สะดุดเข้ากับบ้านหมาอีกและอดขำตัวเองไม่ได้ แท้ของเจนะ ต่อให้ไกรธแค่นั้นก็ไม่มีทางไล่ผมไปนอนในบ้านหมาหรอก

ออกจะน่าอายนิดหน่อยด้วยซ้ำ เพราะไม่คิดเลยว่าเธอจะ
จะรับสุนัขมาให้ผมเลี้ยงแบบนี้ บางครั้งเขามักจะบ่นว่านี่ผมมอง
เขาเป็นคนยังไงนะ พอมาคิดดูดีๆ จิตใต้สำนึกของผมคงมอง
อีกฝ่ายเป็นไอ้ชาติหมาจริงๆ เลยรู้สึกผิดมากๆ เลย

ผมเปิดประตูบ้าน เจ้าโมแรที่กำลังนอนกลิ้งอยู่ใน
ห้องนั่งเล่นก็วิ่งเข้ามาหาพลางสะบัดหางแรงๆ จนแทบหลุด
พวกเราเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่มันไม่กลัวคนเลย ทำทางดีใจ
จนทำอะไรไม่ถูกทั้งที่ห่างกันแค่ครู่เดียวนั้นน่าเอ็นดูมาก ผมเลย
อดใจไม่ไหวรวบตัวหมาน้อยเข้ามาอกอดทันที มันเลียหน้าของผม
พร้อมส่ายหางรัวๆ วุ่นวายสุดๆ ไปเลย

“นายนี่นะ ตอนนี้อันตรายกว่าฉันแล้วหรือ”

เสียงกระแนะกระเหน็ดดังขึ้นเหนือศีรษะ นานแล้วนะ
ที่ไม่ได้ยินเสียงแบบนี้ ทำเอาผมหลุดหัวเราะออกมา

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

“ไม่ใช่อะไรละ นายกับหมานั้นเจอกันได้ไม่กี่ชั่วโมงก็หลงกัน
จะเป็นจะตายแล้วนี่”

ทั้งที่แค้นยิ่ง แต่ดวงตากลับฉายแววอ่อนโยน ผมปลด
กระเป๋าสะพายไหล่และวางเจ้าโมแรที่ตื่นอยู่บนหน้าท้องลงกับ
พื้น ก่อนอำแขนโผเข้าหาอีกฝ่าย

“แต่เหมือนว่าเจ้าโมแรจะชอบพี่มากกว่าผมอีกนะครับ”

“ฉันจะทำยังไงกับนายตินะ ไปไหนมาไหนก็ไม่ยอมบอก มาถึงก็พุ่งหาหมาก่อนเลย เฮ้อ คิดว่าฉันรับมันมาเลี้ยงเพื่อให้ นายเป็นอย่างนี้หรือไง”

แทซองเจกอดผมแน่นจนเอวแทบหัก เกือบจะหายใจไม่ออก แต่ผมก็ยังไม่หยุดหัวเราะจนหอบไปหมด เห็นแบบนี้ เขาก็แก้มองต่อ

“แล้วทำไมผมถึงได้เป็นแบบนี้เนี่ย”

“อ๊ะ พี่ครับ มันซอร์ตนะ”

เพราะไม่สามารถต่อต้านมือที่ขี้ผมอย่างไ้ความปราณีจน ไฟฟ้าสถิตได้ ผมเลยรีบก้มศีรษะหนีโดยอัตโนมัติ เมื่อเหลือบมองเงาสะท่อนในกระจก ก็พบว่าทรงผมที่จัดแต่งไว้อย่างดีกลับ กระเซอะกระเซิงไปหมด พอเห็นสภาพและทะเยอู้งเหยิงแบบนี้ แล้วผมก็อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้ แต่เมื่อเห็นเจ้าโมแรเดิน กระดิกหางตามมาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว จู่ๆ ก็รู้สึกอายนิดหน่อย จนต้องกระแอมกระไอกลบเกลื่อน

“มันไม่ดีหรอกครับ”

“เปล่าหรอก แต่เวลาไปมหาวิทยาลัยก็ใส่หมวกไปด้วยล่ะ”

ผมกลอกตาขณะรับจูบที่ประทับลงมาบนแก้มซ้ายๆ
หมายความว่าถูกใจใช่ไหมนะ

พวกเราโอบอ้อมอีกฝ่ายแล้วพากันเดินเข้าไปข้างใน โดยมี
เจ้าโมแรที่เอียงคอซ้ายขวาอย่างงงๆ ก่อนจะกระโดดโลดเต้นไป
ยังมุมหนึ่งของห้องนั่งเล่น ในซามยังมีอาหารที่กินค้างไว้อยู่เต็ม
แสดงว่าเจ้าสุนัขตัวน้อยคงรีบแจ้นมารอรับผมกลับบ้านทั้งที่ยัง
กินข้าวอยู่สินะ ในสายตาผม เจ้าโมแรดูเหมือนหมาเด็กที่ยัง
ไม่หย่านม ทว่ามันกลับกินอาหารแห้งได้เป็นอย่างดีแถมยัง
ไม่เลือกกินด้วย เก่งมากๆ เลย

แม้แต่การเล่นสนุกอยู่คนเดียวยังทำให้ผมมองด้วยความ
อัศจรรย์ใจ ก่อนที่จู่ๆ ผมจะนึกถึงกระถางดอกไม้ที่เจ้าโมแรทำ
ล้มขึ้นมา แนนอนอยู่แล้วว่ามันเป็นดอกไม้ที่ผมต้องเป็นคนดูแล

ต่อให้แสนรู้แค่ไหนก็ยังคงเป็นเด็กอยู่ดีสินะ น่ารักจริงๆ
แต่อีกใจก็สับสนว่าพฤติกรรมนั้นของเจ้าโมแรอาจจะเป็นการ
แสดงความไม่พอใจมากกว่าการเล่นซน หรือว่าแค่เดินเล่นอยู่ใน
ลานบ้านอย่างเดียวอาจจะไม่พอ เพราะกลัวว่าหากไปไหนมาไหน
ตัวคนเดียวอาจจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นได้ ช่วงนี้นอกจากบ้านกับ
มหาวิทยาลัยแล้วผมจึงไม่ค่อยได้ออกไปไหนเท่าไร ควรใช้
โอกาสนี้ออกไปวิ่งจ็อกกิ้งหรือทำอะไรที่สวนสาธารณะเสียหน่อย

“น่าเสียดาย”

“เสียดายอะไร”

“ดอกไม้ที่เจ้าโมแรเล่นเมื่อเช้าล่ะครับ ปกติจะไม่ค่อยเฉาเท่าไร”

“...”

ดอกไม้ส่วนใหญ่ที่เอามาวางไว้ในบ้านนั้นไม่ว่าจะรดน้ำทุกวันหรือลืมรดไปบ้าง มันก็ยังคงชูช่อสดใสแข็งแรงอยู่เสมอ ทว่ากลับมีหนึ่งต้นที่ไม่สวยงามเหมือนเก่าผมเลยแอบเสียดาย แต่ถึงอย่างนั้นคนที่พาหมาน้อยเข้ามาในบ้านก็คือพวกเราเอง คงต้องยอมแพ้เรื่องการแต่งบ้านแล้วสินะ

“คงจะต้องย้ายบางกระถางไปไว้ในห้อง กันไม่ให้เจ้าโมแรกัดเล่นแล้วละครับ”

ผมชี้บางกระถางที่ดูเลื่องลืออันตราย เทพของเจก็พยักหน้า เห็นด้วยทันที ต้องทำแบบนี้เพราะผมค่อนข้างถูกใจห้องนั่งเล่น โคมไฟระย้าหรูหราทันสมัย หน้าต่างบานใหญ่และเพดานสูงลิ่ว พอมือของเล่นน่ารักๆ วางกระจัดกระจายแถมยังมีรั้วกันแบบนี้ ก็ดูน่ารักไปอีกแบบ

“โอ๊ะ ซีโครงนี่นา พี่ทำเองหรือครับ”

“ฮือมานะ”

“อ้อ...”

ผมล้างเนื้อล้างตัวแล้วมานั่งลงพร้อมรับประทานม้อเย็น
จู้ๆ ก็รู้สึกว่าการที่ได้อยู่ด้วยกันแบบนี้กลายเป็นเรื่อง
คุ้นเคยมากขึ้นเรื่อยๆ ดูเป็นธรรมชาติราวกับว่าช่วงเวลานี้จะ
คงอยู่ตลอดไป

ทุกครั้งที่เข้ามาในบ้านหลังนี้ ไม่ว่านี่ทุกครั้งที่อยู่กับเธอเอง
ผมจะรู้สึกปลอดภัยจากทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว ผมรู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องดี
ขนาดนั้น เพราะความสงบสุขที่น่าเบื่อหว่าหมอมหวานนี้เกิดจาก
การที่ผมหนีปัญหาและตัดขาดจากโลกภายนอก แม้จะยังแบก
ความกังวลไว้บนบ่าอยู่เสมอ แต่พูดตามตรง แค่นี้ผมก็พอใจ
แล้ว แม้ว่าเธออาจจะไม่ได้คิดเหมือนกันก็ตาม

“พี่รู้วิธีหาทิศทางจากกลุ่มดาวไหมครับ”

“ไม่นะ นายรู้หรือ”

ผมลูบขนเจ้าโมแรที่นอนหมอบอยู่อย่างมีความสุขพลาง
พยักหน้าตอบรับ

“นายนี่รอบรู้จริงๆ เลยนะ”

“ผมมีหนังสือเอาชีวิตรอดถ้าติดอยู่ในแถบทุรกันดารอยู่นะ
ครับ ในนั้นมีวิธีหาทิศทางจากกลุ่มดาว ผมเลยท่องจำกลุ่มดาวของ
แต่ละฤดูเอาไว้ เผื่ออาจจะได้ใช้จริง”

“แต่โอกาสที่คนเราจะใช้ชีวิตอยู่ดีๆ แล้วหลุดไปอยู่ในแถบ
ทुरกันดารคงไม่ค่อยมีหรอกนะ...”

ผมนอนเอกเขนกอยู่บนโซฟาโดยมีแทชองเจชั่นนอนอยู่
ด้านหลัง และมีเจ้าโมเรออยู่ในอ้อมแขน พลังคุยลัฟเพหระไป
เรื่อยๆ ผมอยากอยู่แบบนี้ไปตลอดชีวิตมากจริงๆ จึงพยายาม
เฟลิดเฟลินและซึมซับความรู้สึกดีๆ ในช่วงเวลานี้อย่างเต็มที่
ด้วยการใช้แขนขาของอีกฝ่ายเป็นหมอนหนุน และใช้แขนซ้าย
โอบรอบเอวมาประสานมือกันแทนผ้าห่ม ส่วนมืออีกข้างของผม
ก็เกาหัวเจ้าโมเรเบาๆ ไปด้วยจนมันหลับลึนออกมาด้วยความฟิน

“พี่รู้ไหมครับว่าในช่วงฤดูใบไม้ร่วงแทบไม่มีดาวที่ส่องสว่าง
เลย ดาวที่ส่องสว่างที่สุด⁵ ที่มีค่าความสว่างเป็นหนึ่งในจริงๆ มีแค่
ดวงเดียวเอง”

“อ่า...จริงเหรอ”

“เมื่อมองขึ้นไปบนท้องฟ้า หากเห็นสี่เหลี่ยมใหญ่ๆ แสดงว่า
นั่นคือกลุ่มดาวเพกาซัสครับ จากกลุ่มดาวนั้นเยื้องไปทางทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือจะมีดาวที่มีค่าความส่องสว่างเป็นสองคือ

⁵ ในที่นี้หมายถึง First-magnitude star ดาวที่สว่างที่สุดที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าหรือดาวที่มี
ความสว่างปรากฏ (apparent magnitude) มากที่สุดบนท้องฟ้า โดยมีค่าความส่องสว่างหรือ
ค่าโชติมาตร (magnitude) เป็น 1 ยิ่งค่าโชติมาตรน้อย ยิ่งสว่างมาก

กลุ่มดาวแอนดรอเมดา ถัดลงมาข้างล่างก็จะมีกลุ่มดาวเพอร์ซิอัส
อ้อ เขาบอกว่าเพอร์ซิอัสเป็นสามีของแอนดรอเมดาด้วยครับ”

“โอ้โฮ เรื่องนี้ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยแฮะ”

เพราะไม่ค่อยรู้เรื่องกลุ่มดาวในฤดูใบไม้ร่วงเท่าไรเลยข้าม
ไปพูดเรื่องกลุ่มดาวในฤดูหนาวแทน ผมชี้นิ้วไปที่จุดสว่าง
จุดหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าเป็นดาวเคราะห์หรือดาวบริวาร พร้อมนำ
ความรู้เท่าที่จำได้มาเล่าให้อีกคนฟัง

ที่หอพักไม่มีหน้าต่างบานใหญ่ที่สามารถดูท้องฟ้ายาม
ค่ำคืนได้แบบนี้ จึงสัมผัสได้ถึงความทึบหรืออย่างที่ไม่เคยรู้สึก
มาก่อน ในตอนที่พูดไปถึงกลุ่มดาวในฤดูใบไม้ผลิ เจ้าโมเร
ก็ผละจากอ้อมแขนของผม ลงไปวิ่ง่วนทั่วบ้านเหมือนวันแรก
ที่มาที่นี่ไม่มีผิด ไม่รู้ว่าสงสัยอะไรนักหนาถึงได้วิ่งไปมาไม่รู้จัก
เหน็ดเหนื่อย

ผมจำเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มดาวหมีใหญ่ไม่ได้มากนักจึงเล่า
ตำนานประกอบ ระหว่างนั้นดวงตาก็ค่อยๆ ปรือลงเรื่อย ๆ
อย่างว่าแต่กลุ่มดาวฤดูร้อนเลย แค่ฤดูใบไม้ผลิผมยังไม่น่าจะเล่า
ได้จนจบ จึงลูบมือเท้าของเจแทนพุงนุ่มนวลของเจ้าโมเรเพื่อที่จะ
ต่อต้านความง่วงที่ตาโถมเข้ามาพร้อมฝุ่นลึมตาอย่างเต็มที

“แงแง...”

เจ้าโมแร่งเสียงร้องออกมาอย่างน่าสงสาร มันคิดถึงแม่หรือเปล่าล่ะ ผมคิดว่าคงจะเป็นแบบนั้น มันยังเป็นหมาเด็กอยู่เลยนี่นา แต่แหของเจกลับบอกว่ามันโตแล้ว...

“อย่าตีพี่นะ...ฮือออ...”

“ที่รัก ดูเด็กคนนั้นหน่อยสิ น่าฆ่าซะมด ให้ตาย”

เมื่อเงยหน้าขึ้น ผมก็เห็นแม่ระเบิดหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไฉ่ไม่ไหวพลงยื่นโทรศัพท์ที่ไปทางซอซิงจุน แซะ เสียงซัดเตอร์ดังพร้อมเสียงเด็กชายที่ร้องไห้โหยหนักกว่าเดิมด้วยความน้อยใจ ไม่ใช่เสียงเจ้าโมแร่แต่เป็นเสียงของซอซิงจุนนี่เอง ทั้งที่เด็กน้อยกำลังร้องไห้จ๊ากก็ควรจะสงสารแท้ๆ แต่กลับดูน่ารำคาญเอ็นดูจนผมเกือบหัวเราะตามคนเป็นแม่ ฮะ ไม่สิ แบบนี้ไม่ใช่แล้ว นี่คือการผ่นสินะ กำลังคุยเรื่องวิธีการหาทิศทางจากกลุ่มดาวอยู่นี่นา ผมพลอยหลับไปตอนไหนกัน

“หนูเกลียดพ่อ อย่าตีพี่นะ...”

“เดี๋ยวสิซิงจุน ตั้งแต่เกิดมาพ่อเขายังไม่เคยตีพี่ของลูกสักครั้งเลยนะ”

“หนูเกลียดพ่อ...เกลียดพ่อที่สุดเลย...”

คนเป็นแม่กุ่มท้องหัวเราะซอซึ่งจุนที่ร้องไห้โยเยกับท่าทางของชายตัวใหญ่ที่ทำอะไรไม่ถูกต่อหน้าเด็กตัวเล็กที่สูงไม่ถึงเข่าเขาด้วยซ้ำ ดูตลกมากจริงๆ

“ที่รัก ผมเศร้ามากเลยนะ คุณช่วยหยุดถ่ายแล้วพูดอะไรกับลูกหน่อยได้ไหม”

“ตายจริง คุณร้องไห้ทำไมเนี่ย! ฮ่าๆ จันข่าจะตายแล้วไอ้ะ ซึ่งวอน! ทำไมลูกถึงร้องไห้ไปด้วยอีกคนล่ะ ตกใจหรือจ๊ะ”

แม่ที่ยังหัวเราะคิกคักลดโทรศัพท์ลงแล้วลูบใบหน้าของผมเบาๆ นี่เป็นความฝันแท้ๆ แต่ทำไมถึงได้รู้สึกอบอุ่นขนาดนี้นะ แล้วก็ไม่ว่าทำไมน้ำตาถึงได้ไหลออกมา

“ฮีก ฮือ หนูเกลียดพ่อ”

ความเศร้าเสียใจและน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าของเด็กคนนั้นเหมือนหนามแหลมที่ปักเข้ากลางอกจนเจ็บแปลบเด็กน้อยที่เกาะผมแน่นพลางร้องไห้ปึมจะขาดใจนั้นดูทั้งน่าสงสารและน่าขัน แต่ไม่รู้ทำไมน้ำตาผมก็ไหลก่อนจะปล่อยโฮออกมาเช่นกัน

แปลกชะมัด แปลกมากจริงๆ เป็นเพราะผมคิดว่าซอซึ่งจุนคือน้องสาวของผมจริงๆ หรือเปล่านะ ทุกอย่างดูเลือนรางชวนมึนงงมากกว่าจะรู้สึกตื่นตันด้วยความดีใจ

นายเองก็เป็นแบบนี้เหมือนกันสินะ แม้จะลืมนั่นไปบ้าง แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังจำได้ เด็กคนนั้นที่กล่าวพูดว่า ‘เกลียดพ่อ’ และ ‘ไปตายซะ’ ใส่หน้าคนน่ากลัวคนนั้น เด็กคนนั้นที่เอาร่างเล็กๆ มาขวางไว้ พยายามปกป้องผมสุดความสามารถ

พอเห็นแผ่นหลังเล็กจ้อยที่ยืนบังผมเอาไว้ อยู่ตรงหน้า น้ำตาก็พากันไหลออกมาไม่หยุด

“ทำไม...นายถึง...”

ผมได้ยินเสียงของแทซองเจแหว่อยู่ในหู ดังลอดเข้ามาใน พื้นที่บางเบา

“ฉันอยู่ตรงนี้แท้ๆ ยังจะร้องไห้อีก”

นั่นนะสิครับ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่มีพี่อยู่ผมก็ได้รับความรักอย่างเต็มเปี่ยมและมีความสุขมากแล้วแท้ๆ ...แต่ไม่รู้ทำไม...ผมกลับเศร้าเหลือเกิน...

ทั้งคิดถึงและโหยหา แม้ว่าจะมีแทซองเจอยู่ข้างกาย แต่ผมกลับคิดถึงคนพวกนั้นไม่ต่างจากคืนที่ผมเฝ้าคิดถึงแทซองเจ จับใจ พุ่งนี้เข้า...ไม่สิ ถ้าตื่นแล้วก็รีบเดินทางเลยดีกว่า แทซองเจอาจจะถามว่าออกไปไหนตั้งแต่เช้าตรู่ในวันหยุดสุดสัปดาห์ ผมจะบอกว่าอะไรดีนะ จู้ๆ ก็อยากเจอครอบครัวที่ไม่เคยไปหาเลย แม้แต่ครั้งเดียวนะเธอ เขาจะตกใจและสงสัยขนาดไหนกันนะ

ผมจินตนาการไม่ออกเลย แล้วถ้าอีกฝ่ายคิดว่าผมเป็นบ้าอะไร
ขึ้นมาอีกจะอย่างไรดี

ผมพลิกตัว ก่อนมือที่ลูบอยู่ตรงเปลือกตาจะเลื่อนมาตบ
หน้าอกของผมเบาๆ อย่างสม่ำเสมอ แม้คำคำนี้จะมึนงงแต่
อยู่เคียงข้างกับความเดียวดายก็ไม่ได้หายไปไหน แต่ก็เพราะ
มีเขาอีกนั่นแหละ ผมถึงได้รู้สึกอบอุ่นจนหลับลึกได้โดยไม่กลัว
อีกต่อไป ความฝันยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ ซอซึ่งจูนยังคงร้องให้
เพราะผม และผมเองก็ยังคงหลั่งน้ำตาต่อไป